

въредны и тяжки даноцы, угнетавѣтъ ся съ други непоносимы.

Налага имь ся и данокъ новъ. до сега нечюемъ, количество велико за войны да приплащѣтъ въ сребро и злато! и за строе- ние градовъ за изгнаній отъ Русіѣхъ человѣ- коумразны татари. аки бы българи были при- чина на то! Отъ гдѣ вѣки сироти да зѣ- мѣтъ; и да плащѣтъ? тій въ днешнее свое състояніе едва могутъ съ великѣхъ мѣкѣхъ до- мородства своа да припитаѣтъ.

Това ли е доброплодіе Хити-Хумаюно- во, кто европѣйцы^а толко похвалихъ и из- вышихъ? Това ли обещава тамъ на свой подданы Н. В. Султанъ?

Европа скоро заборава своя челоувѣко- любива обѣщанія, и занимаѣща ся тѣкмо за особныя своя корестны ползы, никакъ вѣ- ще да знае за притесняѣщее бѣдство хри- стіянски народы. Вижда ся явно да е та искала съ несществуемаго Хати-Хумаюна да заслѣпи насъ. Нъ мы смы имали еще единъ примѣръ такового Хати-Хумаюна отъ съставленіе еще вѣтровитаго Тънзимата въ Гюлханскій палатъ, кому отъ тогда се слы- шамы име, и ся лѣстимы да имамы и мы нѣ- что правдодажніе, а мы ничто добро нѣ- смы видѣли. Турци ся се истій турцы бы- ли. грабители, суевѣрцы, крѣвопійцы, съ ед- нѣхъ рѣчь турцы, „вълча кожа не ся промѣ- нува.“

Напусто нѣцій смъ были въ мнѣвіе что Европа вѣйстинѣхъ е възла съжаленіе за стра- ждѣщи въ турско христіянски народы, а наипаче въ сіѣ эпохѣ, и смъ имѣли добро- положительнѣхъ надѣждѣхъ за притвореніе ща- стія! вса нейна съ великорѣчіе приставлена обѣщанія явихъ ся напотивъ въ суха и су- етна слѣдствія: дѣйствително ничто не ся испълне.

Мы не трѣба вѣки да ся толко глупа- ви показваме, и да въ еуетна обѣщанія меч- таемы лъскаемы отъ красноизречевій слогъ просвѣщеныхъ. — Трѣба и мы вѣки да пра- вомыслимы и да повѣрваме, что днешняя дипломатическа система е такова, что то

за да добіе еднѣхъ ней полезнѣхъ точкѣхъ, съ- дува множество челоувѣковъ, като вѣщества неудошевлена, и малѣхъ грижѣхъ има за нихно истребленіе. Трѣба да знаемы че днешни европѣйски кабинети, и гражѣтъ жребія че- ловѣческаго рода съ таково едно хладнокрѣ- віе, като че игражѣтъ между си игры за при- минуваніе времени.

Того рада нужда е намъ да наше вни- маніе другадѣхъ убернимы: трѣба да промени- мы наши мысли, койхъ ни смъ относали до сега духове въ мечтанія несществуѣма, и да смислимы въ настожще наше бѣдно по- ложеніе, гдѣ е истинное наше спасеніе, и гдѣ трѣба да прибѣгнимы за да целителнаго лѣ- ка добіймы.

Азъ мысля и разсѣждамъ кто въ на- стожщое време ничто друго не бы было, толко полезно, и спасително за нашъ бъл- гарски народъ, отсвѣнъ да припадне съ мол- бѣхъ на неговій днешны Владѣтель Султанъ- Абдуль-Мецитъ. Да му всякожче докаже своимъ къ нему вѣрность, и приврѣзаніе; да- го умоле за сходно едно правдодажніе, и безопасность жизни; что лесно и безъ стра- ха прѣставити могутъ българи: Понеже мо- лящій ся не наказаетъ ся нигдѣ.

Н. и. В. Султанъ мыслимы да не е толко жестокосердеченъ владѣтель за да таково едно праведно исканіе отхварле: и да е доволно разуменъ за да упознае на какво състойтъ истинное образование, и благодѣнствіе него- выя държавы.

Онъ знае добръ, яко челоувѣколюбіе, благотвореніе, правосудіе, искренность, и неупасное о благодѣнствій попеченіе при- врѣзвѣтъ крѣпко подданий народы къ царя: а не противная того; притесненіе възбужда- етъ мятежъ, всякій съжѣхъ мира разрушаѣ- щій.

Каковѣхъ ползѣхъ ожидать можетъ Н. Султанъ отъ слабости народа?

Н. В. нетѣчїѣхъ отъ днешны про- щены държавы има изобилано да иззерне- вы примѣры, чрезъ кого начина ся смъ зовали, и своа царства добро устрои-